

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem, ve věci

žalobce: **J. H.**
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 27. 5. 2020,
č. j. 40075/2020/ODSH/8,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Polička ze dne 26. 8. 2019, č. j. MP/23276/2019, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném

znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť žalobce porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu. Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 22. 2. 2019 okolo 03:05 hod. na ul. Strážnická v obci Polička se bezprostředně po řízení motorového vozidla tov. zn. Škoda, registrační značky X, při silniční kontrole, kterou prováděla Policie ČR, po pozitivním výsledku orientačního testu DrugWipe 5S na přítomnost jiných návykových látek než alkoholu se odmítl podrobit odbornému lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu, i přes předchozí poučení o následcích nevyhovění výzvy. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 27.000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel v délce 12 měsíců, zároveň mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:

2. V žalobě uvedl žalobce v podstatě dva žalobní body, a to pod písmeny a) a b). V žalobním bodu označeným bodem a) jako *„Pochybnosti k otázce prokázání viny žalobce“* žalobce uvedl, že *„správní orgán naprosto nevyloučil možnost podjatosti svědků, tedy zasahujících policistů, kdy obviněný zasahující policisty zná a není tedy možné vyloučit stav, kdy známost policistů a obviněného může vést v některých případech k takovému jednání a v jiných případech mohou vyvolat policistovi subjektivní přesvědčení, že určité skutečnosti viděl, ač se nestaly, anebo naopak neviděl, ač se staly“*. Z popisu přestupkového jednání není zjevná odpovědnost za přestupek, žalobci mělo být sděleno, čeho se dopouští, rovněž považoval žalobce za nedostatečné poučení, které se mu dostalo, které se týká důsledků odmítnutí lékařského vyšetření. Žalobce uvedl, že *„kdy obviněný pokud by věděl, že podrobení se je jeho povinností, lékařskému vyšetření by se podrobil“*, ale žalobce v obecné rovině v žalobě uvedl, že *„Ze svědeckých výpovědí je zjevné, že po sdělení ohledně pozitivního výsledku orientačního testu na přítomnost jiných návykových látek sdělili obviněnému, že má povinnost se na výzvu policisty podrobit odbornému lékařskému vyšetření, ale že o něj, zjevně pokud by měl zájem, může žádat. Z takto provedeného poučení je zjevné, že obviněný o lékařské vyšetření nežádal, tím nicméně nemohl naplnit podstatu přestupku. Je zjevné, že poté nebyl učiněn rozdíl mezi žádostí o lékařské vyšetření a podrobení se na výzvu policisty. Z výpovědí svědků je zjevné, že postupovali v rozporu se zákonem a svým jednáním obviněného vmanipulovali do odmítnutí, které nicméně vypadá spíše tak, že obviněný měl pocit, že je čistě na něm, zda bude po pozitivním testu na jiné návykové látky žádat lékařské vyšetření.“* Zároveň namítl, že existují pochybnosti, které se týkají místa, kde mělo k silniční kontrole dojít. V žalobním bodu označeném písmenem b) a nazvaném jako *„Neprokázání materiálních znaků přestupků“* žalobce stejně jako v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně namítl, že se odvolací správní orgán nezabýval skutečností, zda měl žalobce naplnit materiální znaky daného přestupku. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
5. Podle ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“), má správní orgán postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky

uvedenými v § 2 správního řádu, tedy s požadavky na zákonnost jeho postupu. V rámci „přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o níž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku“ (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 Af 24/2015-71, bod 52). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 50 odst. 1 a násl. správního řádu, když správní orgán, který sám hodnotí jednotlivé své důkazy a přikládá jim váhu, není povinen akceptovat ani všechny důkazy navržené účastníkem řízení, když pouze musí vysvětlit, proč takové důkazy nebyly provedeny, proč zejména považuje navržené důkazy za nadbytečné. V projednávané věci z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, z rozhodnutí žalovaného a ze správního spisu soud zjistil, že v dané věci byla vina žalobce prokázána, o skutkovém stavu věci nevznikly důvodné pochybnosti, přičemž z podkladů rozhodnutí o přestupku vyplývá, že tento přestupek byl skutečně spáchán (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). V dané věci správní orgány vycházely zejména ze svědeckých výpovědí dvou zasahujících policistů, a to J. J. a M. Š., ze kterých jasně vyplynul nesporný závěr o spáchání zmíněného přestupku žalobcem.

6. Žalobce v žalobním bodu a) označeném jako „*Pochybnosti v otázce prokázané viny žalobce*“ pouze uvádí ničím nedoložené pochybnosti a spekulativní úvahy o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, když pouze žalobce pochybuje o své vině ve věci spáchaného přestupku. Rovněž v obecné rovině, bez žádné konkrétní tvrzené skutečnosti a k němu navrženého důkazu, vytýká správnímu orgánu, že „*nevyloučili možnost podjatosti svědků, tedy zasahujících policistů.*“ Rovněž v obecné rovině, bez konkrétního tvrzení a poukazu a označení důkazů, spekuluje žalobce o nedostatečném poučení, které se týká důsledků odmítnutí lékařského vyšetření. K tomu soud uvádí následující závěr:
7. Žalobce zcela přehlédl, že uplatnění zásady oficiality v přestupkovém řízení sice znamená, že primárně důkazní břemeno je na straně správního orgánu, avšak „*pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Opačný případ by znamenal, že jakékoliv tvrzení obviněného či jeho zmocněnce by musel dokazovat správní orgán, což by „*vedlo ke zcela absurdním situacím*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Uvedený závěr se týká sice zpochybnění důkazů tvrzením obviněného, tedy v daném případě žalobce, v projednávané věci však dokonce ani žalobce žádný z provedených důkazů konkrétním poukazem na vadu řízení týkající se dokazování žaloby neuvedl, pouze v obecné rovině uvedl své úvahy o pochybnostech, které se týkaly viny žalobce. Pokud žalobce pouze v obecné rovině poukázal na svou pochybnost, která se týkala jeho „*viny ve věci spáchaného přestupku*“, bylo na něm, aby svá tvrzení prokázal uvedením konkrétní skutečnosti a označením konkrétního důkazu. Jakákoliv ničím nepodložená spekulativní námitka či hypotéza ze strany žalobce neznamená, že by soud měl aplikovat tuto zásadu tak, že by provedl rozsáhlé dokazování, respektive, že by sám soud vyhledával důkazy za účelem vyvrácení tvrzení takových spekulativních námitok a hypotéz. Žalobce však zůstal jen v rovině účelového zpochybnění skutkového stavu a jeho viny, týkající se spáchaného přestupku, což nemohlo v dané věci vzbudit důvodné pochybnosti o přestupkovém jednání, které bylo naopak podloženo dostatečnými podklady. Spekulativní a účelové námitky žalobce

nelze považovat za takové, které založily či byly vůbec schopny založit takové důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu).

8. Pokud žalobce v přestupkovém řízení se domnívá, že zasahující policisté byli podjatí, tak měl možnost uplatnit námitku podjatosti či konkrétní námitkou týkající se svědeckých výpovědí těchto policistů zpochybnit podklady žalovaného rozhodnutí, to žalobce neučinil a správní orgán, a tím spíše ani krajský soud, nejsou oprávněni za žalobce vyhledávat konkrétní vady přestupkového řízení či zjišťovat ex officio za žalobce důvody nezákonnosti žalovaného rozhodnutí. Krajský soud může pouze bez námítky žalobce například v případě nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí toto zrušit pro vadu řízení, v dané věci však takovou vadu žalované rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodně netrpí. Krajský soud rovněž není povinen domýšlet za žalobce důvod podjatosti, který v obecné rovině žalobce v žalobě uvedl, tj. *„známost policistů a obviněného“*, když k tomu neuvedl žádný argument konkrétního rázu či důkaz, navíc pouhá *„známost“* policistů a obviněného ještě sama o sobě bez dalšího nemůže založit důvod podjatosti. Není pravdou, že by z popisu přestupkového jednání nebyla zjevná *„jednoznačná odpovědnost za přestupek“*, opak je pravdou. Navíc se opět jedná o spekulativní, hypotetickou úvahu žalobce, bez uvedení konkrétních skutečností či označení důkazů a soud není povinen za žalobce jeho argumentaci doplňovat a sám ex officio zjišťovat konkrétní skutečnosti týkající se tohoto obecného tvrzení žalobce.
9. Krajský soud rovněž považuje za spekulativní hypotetickou námitku, která se týká údajného nedostatečného poučení žalobce o důsledcích odmítnutí lékařského vyšetření. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl poučen o následcích tohoto odmítnutí. Navíc žalovaný uvedl v žalovaném rozhodnutí, že *„mimo jiné z výpovědi policistů vyplývá, že byl obviněný řádně poučen. Co se týče toho, že obviněný měl svým jednáním naplnit skutkovou podstatu přestupku úmyslem nepřímým, odvolací orgán se s tímto závěrem správního orgánu I. stupně ztotožnil, neboť obviněný naplnil skutkovou podstatu přestupku tím, že se odmítl podrobit lékařskému vyšetření spojeného s odběrem biologického materiálu, který určitým způsobem (nesouhlasem) projevil svou vůli (úmyslně) a musel si být tedy vědom, že tímto jednáním (odmítnutím) může porušit zákonem chráněný zájem a být s tím srozuměn.“*
10. Žalobce tento závěr žalovaného nezpochybnil a nevyvrátil žádným relevantním argumentem, či označením důkazu, přičemž z výpovědí policistů vyplývá, že žalobce byl řádně poučen. S tímto závěrem se krajský soud zcela ztotožňuje a není povinen vyhledávat za žalobce argumentaci, která by tento závěr žalovaného vyvracela. Tím spíše není ani povinen krajský soud vyhledávat argumentaci a označovat důkazy, které by zpochybňovaly zmíněné svědecké výpovědi zasahujících policistů. Žalobní bod ad a) považoval krajský soud za nedůvodný, když v něm jsou obsaženy pouze hypotetické a spekulativní úvahy žalobce s tím, že krajský soud neshledal, že by si správní orgány neopatřily potřebnou sadu důkazů k prokázání viny žalobce a ke spolehlivému zjištění skutkového stavu věci.
11. Rovněž nedůvodným shledal krajský soud bod ad b), kdy žalobce pouze v tomto žalobním bodu opakoval odvolací námitku, kdy bylo podstatné, jak se s touto námitkou vypořádal žalovaný. Není pravdou, že by žalovaný se touto skutečností týkající se naplnění materiálních znaků daného přestupku nezabýval, opak je pravdou, jak lze shledat z argumentace žalovaného, obsažené na straně 3 žalovaného rozhodnutí. Žalovaný správně poukázal na skutečnost, že *„naplněním formálních znaků přestupků je v běžně se vyskytujících*

případech naplněn i materiální znak přestupku“ (rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-145). Žalobce v žalobě tento závěr žalovaného v konkrétní argumentaci či označením důkazu nezpochybil, krajský soud není povinen za žalobce vyhledávat argumentaci, která by potvrzovala jeho námitku, navíc se krajský soud zcela shoduje s tímto závěrem žalovaného, tedy že v daném případě byl naplněn materiální znak přestupku tím, že byly naplněny formální znaky přestupku, a nejednalo se tak o případ, kdy by nebyla naplněna materiální stránka přestupku.

12. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
13. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl ve výroku II. tak, že účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 23. února 2021

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce